

Sygn. akt II CSK 803/15

POSTANOWIENIE

Dnia 10 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z powództwa J. H.
przeciwko Skarbowi Państwa - Komendantowi Wojewódzkiemu
Policji w Gorzowie Wielkopolskim
o ochronę dóbr osobistych,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 10 czerwca 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu
z dnia 8 lipca 2015 r., sygn. akt I ACa 183/15,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 180,- (sto osiemdziesiąt) zł tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Pozwany Skarb Państwa - Komendant Wojewódzki Policji w Gorzowie Wielkopolskim wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 8 lipca 2015 r., zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Zielonej Górze z dnia 19 grudnia 2012 r. wydany w sprawie z powództwa J. H. o ochronę dóbr osobistych.

Sąd Najwyższy, oceniając - na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. - skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył:

Ustawodawca, wprowadzając skargę kasacyjną jako nadzwyczajny środek prawny służący od prawomocnych orzeczeń, podkreślił, że jej celem jest ochrona

interesu publicznego polegającego na ujednoliceniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia. Jego rolą nie jest zatem korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa, nawet gdyby one rzeczywiście wystąpiły. Ocena podstaw przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania następuje w ramach tzw. przedsądu. Sąd Najwyższy bada, czy wskazano i należycie umotywowano przyczyny powołane w art. 398⁹ § 1 k.p.c., tj. czy występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, i przyjmuje ją do rozpoznania, jeżeli jest spełniona przynajmniej jedna z nich. Kognicja Sądu Najwyższego na tym etapie postępowania jest ograniczona i nie obejmuje oceny zasadności podstaw skargi kasacyjnej, zastrzeżonej dla Sądu orzekającego w innym składzie.

W art. 398⁴ § 2 k.p.c. przewidziano wymaganie przytoczenia i odrębnego uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Pozwany opart wniosek na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., podnosząc, że oczywista zasadność skargi kasacyjnej wynika z błędnego - w jego ocenie - przyjęcia adekwatnego związku przyczynowego pomiędzy ewentualnymi dalszymi naruszeniami dóbr osobistych powódki w wyniku udostępnienia nagrania zawierającego zgłoszenie przez nią pożaru a działaniem funkcjonariuszy pozwanego.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, przyczyna oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) spełniona jest wówczas, gdy zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Musi być zatem oczywiste, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości

zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, nie publ.; z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.). Skarżący powinien nie tylko przywołać konkretne przepisy prawa, którym jego zdaniem Sąd drugiej instancji uchybił, ale także przytoczyć odpowiednią juretryczną argumentację odnoszącą się do oczywistości ich naruszenia. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania przedstawione przez pozwanego nie odpowiada temu wymaganiu z dwóch przyczyn. Po pierwsze zabrakło w nim wskazania przepisu prawa, będącego podstawą rozstrzygnięcia sądu odwoławczego, którego dotyczy zarzut wadliwości. Po drugie argumentacja dotycząca braku adekwatnego związku przyczynowego w ocenie Sądu Najwyższego nie potwierdza, że doszło do naruszenia prawa w sposób niewątpliwy i jednoznaczny. Ocena wpływu zachowania funkcjonariuszy pozwanego, które doprowadziło do naruszenia dóbr osobistych powódki na ewentualne dalsze przypadki analogicznych naruszeń może co najwyżej budzić wątpliwości w świetle realiów funkcjonowania użytkowników sieci internet, nie sposób zatem przyjąć, że doszło do oczywistego naruszenia prawa.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. *a contrario*, a o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zaś na zasadzie odpowiedzialności za wynik sprawy (art. 98 § 1 w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z § 13 ust. 4 pkt 2 i § 11 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, znajdującego zastosowanie na mocy § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie).

